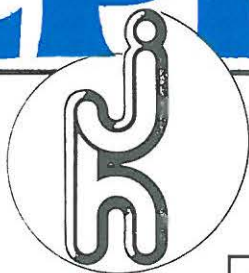

ZPRAVODAJ

5.
1992

62. JIRÁSKOVA HRONOVA

ÚTERÝ 4. SRPNA

strípky

Další těžkou porážku utrpěl včera ráno diskusní klub nepřítomného J. A. Pitínského, ve kterém laskavě zaskočil v roli lektora P. Lébl. Už podruhé se dostavil pouze jediný diskutující - pan Dušan Zakopal z Ostravy. V této souvislosti se tedy zdá, že názory P. Lébla nikoho nezajímají (s jednou čestnou výjimkou):

„Ano. Máte pravdu. Je to trpká skutečnost. Můj život se nezmění, budu dál žít a pracovat a pokusím se s tím nějak vyrovnat“ odpověděl propadlý lektor.

Hledá se peněženka!

Pokud jste někdo na křižovatce u spořitelny nebo cestou do sokolovny našel černou peněženku s lístky na představení a penězi, vraťte ji prosím do informací. Majitel Laco Matlák na ni čeká.

Komorní orchestr

Giovani virtuosi da camera

Vás srdečně zvou na koncert v úterý 4. 8. 1992 v 18.30 v katol. kostele

v Hronově

Sólista: František Šťastný - varhany

Dirigent: Tomáš Hanus

Program: P. Hass, A. Dvořák, J. G. Albrechtslgerger, J. Suk.

Vstupné dobrovolné - výteček bude věnován na hronovské zvony.

KUDRANATÁ HOLKA

Americký film pro všechny milovníky rodinných komedií natočil režisér John Hagres (tvůrce filmu Sám doma).

Ti z Vás, kteří mají zájem o fotografie z představení, mohou si vybrat a zakoupit kus za 14 Kčs vždy po 14.00 v informačním středisku JH.

DNES:

9.00 Klub mladých divadelníků
9.30 Diskusní kluby
13.00 „Osamělý létající talíř“
D - Klub Plzeň
13.00 „Lakomá Barka“
DDS ZUŠ Hradec Králové
15.00 „Osamělý létající talíř“
D - Klub Plzeň
15.00 „Lakomá Barka“
DDS ZUŠ Hradec Králové
17.00 „Amorem střelení aneb všechno vyjde najevo“
DS JEN TAK Karlovy Vary
18.00 Country skupina SEVERKA
20.00 „Amorem střelení aneb všechno vyjde najevo“
DS JEN TAK Karlovy Vary
21.15 „Kudrnatá holka“ - film

SOU V. Pořiči
třídy SOU vedle ZŠ

Slavie

Sokolovna

Slavie

Sokolovna

JD

park AJ

JD

dvůr ZŠ

ZÍTRA:

9.00 Klub mladých divadelníků
9.30 Diskusní kluby
14.00 Setkání s D. Fischerovou
17.00 „Hamlet - fragmenty a slova“
P. R. D. Pezinok
18.00 Módní přehlídka COTTEX
20.00 „Hamlet - fragmenty a slova“
P. R. D. Pezinok
21.15 „Dvojčata“ - film

SOU V. Pořiči
třídy SOU vedle ZŠ
VS Slavie

JD

park AJ

JD

dvůr ZŠ

I když žijeme dobu, která napětím předčí mnohá dramata, a nemine dne, abychom se nestali svědky nějaké besedy na závažná až nejzávažnější témata, přece jsme stále přesvědčeni, že zajímavá setkání mohou inspirovat.

DÁMA ČESKÉHO DRAMATU NA JH!

ARTAMA proto připravila pro účastníky Jiráskova Hronova besedu s dramatickou autorkou a spisovatelkou DANIELOU FISCHEROVOU.

Daniela Fischerová je absolventkou dramaturgie a scénaristiky na pražské FAMU. Napsala divadelní hry Hodina mezi psem a vlkem, Princezna T a Báj, scénáře k filmům Neúplné zatmění, Hry pro mírně pokročilé a Vlčí bouda, kromě toho je autorkou více než třiceti drobných i větších knížek pro děti. V posledních letech se úspěšně věnuje psaní rozhlasových her a zabývá se astrologií. Externě učí na DAMU. Má dceru Johanu, manžel Jindřich je fotograf.

V roce 1991 se účastnila Světového festivalu současného dramatu v San Felice, jehož téma znělo: „Je divadlo mrtvo?“. Svůj příspěvek - esej o situaci v českém divadelnictví - uzavřela téměř zvoláním: „Zvesela položme věnec na dosud prázdný hrob!“.

Jak se optimismus Daniely Fischerové vyvíjí, se můžete dovědět na besedě ve středu 5. srpna ve 14 hod. ve Slavii.

-šr-

Volné sdružení východočeských divadelníků, které až dosud působilo při královéhradeckém Impulsu, se rozhodlo stát se samostatným právním subjektem. Ne že by soužití s Impulsem neklapalo, to spíše naopak, leč registrace umožní aktivněji zasahovat do amatérského divadelního dění a lépe spolupracovat s jinými spolky a organizacemi. Proto se včera ve Slavii sešla malá pracovní skupina, doplňovala stanovky, ukula plány pro nejbližší dny a týdny a ještě téhož dne odeslala vše potřebné na příslušná místa. A dál se uvidí.

ex

Prosím,

keby ste pri ubytovaní brali ohľad na môj vek a slabší zdravotný stav. Pri chodení potrebujem palicu (hůl), preto by som bol vďačný, keby ubytovanie bolo čo najbližšie k Jiráskovmu divadlu a mohol by som bývať samotný. Som ochotný zaplatiť Kčs 50,-. Domáci nebudú mať so mnou starosti a nebudú pociťovať, že u nich bývam. Nefajčím, nepijem a zo zdravotných dôvodov, musím si ísť ihneď po večernom predstavení odpočinúť. Na byt si známych nevodím. Rád by som v klude vychutnal tento pre mňa jubilejný 45. Jiráskův Hronov a prežil ho s najlepšími divadelníkmi a spoločenskými dojmami.

Prepáčte, že som Vás obťažoval.
Ďakujem Rudolf Kučma
Topolčany dňa 12.VII.1992.

Víte co je to REZONANCE? Ne, nemusíte hledat v slovníku cizích slov. Je to český nápad. Nadace pro renesanci kultury. Iniciátory byli někteří členové loutkářského souboru Čmukaři. A někteří z nich jsou i v představenstvu této instituce. Nadace se postarala o využití prázdných ruských vojenských kasáren v Turnově. Vybudovala klub, kde se budou konat divadelní akce, výtvarné výstavy, literární a hudební večery a vše na amatérské bázi. V Turnově dosud takový klub neexistoval a všichni se těší na začátek sezóny, kdy bude otevřen.

-von-

ZACHYCENO V DISKUSNÍM KLUBU

PROFESOR IVAN VYSKOČIL:

- každá dramaturgie je SMĚROVÁNÍ (divadla, celku, sdělení), jinak se nedá mluvit o dramaturgii
- nepravidelná dramaturgie odpovídá potřebám jednotlivých projektů, ne institucí; je to organická linie proti linii organizační
- slovo pravidelná (dram.) je odvozeno od pravidlo, ne pravidelnost
- v pravidelné dramaturgii je ordinována určitá hierarchie divadla, určitý řád fungování instituce
- žádná instituce nemůže předvídat, pracuje s daným stavem, nezajímá ji organický vývoj (živé směřování a růst věcí, pro kterou byla zřízena)
- jak investovat, aby to bylo pro tvorbu samotnou, a ne pro bujení institucí? Podporovat investice i do jednotlivých projektů?

(uveden případ způsobu práce Petra Lébla)

Petr Lébl:

-to co tady nazýváme projekty, bych raději nazval (podívali se do historie) ÉROU v nějakém divadle. Éra vznikla šťastným setkáním pár osobností v jednom místě. Aby ty projekty nebyly pouze jednotlivé zoufalé výkřiky (trpí tím herci v roli stádních ovcí), ale aby projekt způsobil v daném divadle puč a zakořenil na éru.

La

FRYMA
100

HRONOV

LAHŮDKY - OBČERSTVENÍ

LUCERNA

20.00 - Ořechovský soubor se dostává patrně v kompletním složení, opona jde nahoru. Slyším baštestní zpívání, šmakuje tempo, navíc skvostné slovní zmatení na téma „Nese mandát do mlýna“. Zřejmě nemusím mít obavy, že uvidím hned dvě Lucerny za sebou.

20.10 - Servíruje se dál. Je tu Hanička v nejlepších letech. A jak kurážně se učí zacházet s žehličkou, aby snad později... No, nepředbíhejme. A ta lávka ke mlýnu! Kolik nám poví o lidech, kteří po ní přecházejí. Oči divadelníků v hledišti začínají zářit.

20.25 - Je to ale tempo. Přichází paní kněžna. No nebud' me pokrytci, vždyť šlechta prchá z města zcela důvodně. Chce si jen trochu zařadit na venkově. A vesničani jim nakonec přece ukáží co je to „mít rád“. Je to ale „Lucerna“, nebo spíš „Z kroniky ořechovského divadla“?

20.35 - No vodníci nějak moc zbytečně mluví. Ale „Lucerna“ bez nich není to pravé, musejí tu být.

20.50 - „Z kroniky ořechovského divadla“ pokračuje báječnými strašidelnými pařížky v lese, neméně přechovými vilami. A zase baštestní zpívání a rytmus pořad šmakuje.

20.52 - Lípo, chraň mě! Ha, ha, ha..., strom je rozdělavací. Ale Hanička se opravdu bojí, vždyť by ji jinak... Tak teď opravdu nevím. Jsem na „Lucerně“, nebo na „Z kroniky ořechovského divadla“?

21.10 - Vše dobře končí. Kněžna se odjíždí nudit zpět do města, mlynář má konečně Haničku jen pro sebe i ostatní jsou odměněni. Lucerna jak má být. A navíc znovu baštestní zpívání, celý soubor sedí na schůdkách a je nám dobře. Končí i „Z kroniky ořechovského divadla“.

21.15 - Pořád tleskám. Ty lidi, ale zatraceně baví dělat divadlo! Pavel Němeček

Z magických tónů harfy, kde se vzal, tu se vzal - vynořil se klasik zlatem ověšený. Alois Jirásek usedl vedle mne v hledišti a pln zvědavosti očekával představení své hry - interpretaci kusu prapředního na sklonku 20. století. Mile byl překvapen životní obrazu života lidu českého, zvláště Hanička „brý den“ jeho srdci přirostla. Dokonce byl ochoten ji odpustit „žehlení“ jeho předlohy. Musím doznat, že až po šeptlivém vysvětlení problémů s nezvládnutím svých přerostle protáhly končtin u pubertálních dívek 20. století. Výkyv žehličkou ješ' prý dobrá terapie pro tento „klackovitý věk“.

Ocenil nezvykle rozprostraněný pohyb herců po jevišti a zvláště pak po podivných to „kulisách“. Některé schválnosti (zvláště ty, které nejsou s příběhem - např. zámek, zámeček; Nesem vám noviny; se ženou mraky) ho popudily, ale žehlily to nápady, které rozvíjely hru. Ona míra proporce fórů a hravosti by měla platit nejenom v době obrození. Balanc na hraně laskivosti ho dráždilv přitahoval, byť i vyslovil pochybu: aby nestala se jeho hra sprostonárodní. Ale to byla dle pozorování jeho rozzářených očí snad pouze úlibta obrozenecké pruderii. Ona „lidovost“ v dnešní době má poněkud jiné parametry. Erotický vztah ke klasice, byť někdy divoký, ale pln LÁSKY a ŽIVOTA, je milým dárkem Mistrovi. Vy CHUROTY, ochránci mrtvého, kaširovaného majestátu, „vy tomu nerozumíte, protože to necítíte“. Lenka Preňková

Při akcích mlynáře a kněžny mne napadlo, zda inscenace je míněna jako parodie na českou přízrakovost a přijímání všeho, co život nabízí, bez výběru, či zda šlo o inscenování Lucerny pouze v humorné nadsázce. Přiklonila jsem se k druhé možnosti. Ořechovští se pokusili najít jiné motivace jednání postav než je zvykem, ale k tomuto pokusu nebylo ve čtvrtém dějství nalezeno odpovídající jednání. Kde se najednou vzal vztah Haničky k Liborovi, když se o něj předtím nijak nezajímal? Mlynář by nebyl proti myslí kontakt s kněžnou. Dokonce je mu situace v lese příjemná. Ale rychle na to zapomene a vyčítá kněžně intriky. Proč, když byl jeho vztah k Haničce spíš parodován? Pokud tato scéna měla vyznít vážně, musel by být od začátku rozehrán jinak vztah Hanička - mlynář. Hanička je „dívka od rány“. Proč má najednou ve čtvrtém dějství strach a naivně žádá o pomoc? Těch „proč“ je ale daleko víc. Domnívám se, že všichni herci své možnosti a schop-

nosti nadsázky ve čtvrtém dějství ztlumili v obavě, aby neprekročili určitou hranici, za kterou by nadsázka mohla působit nevkusně. A tak se jejich hra posunula do jakéhosi mírně humorného psychologizování, které vyvolalo všechna PROČ. Ale i kdyby se to nestalo, problém inscenace by byl dramaturgický. Pouze by byl méně obnažen. Jednotlivé situace byly veselé a vtipné. Ale nevytvořily celek. Zora Vondráčková

Býti dítětem školou povinným, přivedeným svým učitelem na představení „Ořechovských“, ve věku, kdy nastal čas seznamování se s klasiky, nevzpírala bych se. Očima zatím nezasaženými divadelní zkušeností bych měla možnost vidět, že i k suchému a mnou odmítanému klasickovi se dá najít cesta, což ořechovský soubor myslím vkusně provedl. Rozhodli se možné problémy s klasickým textem řešit humornou nadsázkou. To bývá celkem běžný první nápad. Běžné již není, že se to podaří. Avšak chvílemi jsem měla pocit, že jsem zaspávána tak velkou dávkou humoru, že ji nestačím vstřebávat. Obrovskému tempu, nasazenému od začátku představení jsem v určité chvíli přestala stačit. Probírala jsem se zajímavými nápady, které se aktérům zalíbily natolik, že nedokázali zabrzdit jejich opakování. A to částečně otupilo mé divácké vnímání.

Avšak býti dítětem školou povinným viděla bych, nejen jak možno přistoupit ke klasickovi, ale také jak to chodí v takovém ochotnickém souboru a určité by mne zaujal muzikantský přístup k „věci“. Příjemným potěšením pro mne byla variabilní a maximálně využívaná scéna, chuť, se kterou herci hráli a fungující vztahy mezi nimi. Takže, i když dítětem školou povinným nejsem a klasika už mi nikdo nenutí, bylo mi příjemno strávit s ním nějaký čas zprostředkovaný ořechovským souborem.

Ivana Němečková

Po ořechovské Lucerně přiběhl dr. Jekyll do redakce jako první a okamžitě spustil:

Miluji hravé divadlo! A tady je hravost přímo metodou tvorby!

Dvěře k ní si otevřeli tím odstupem, tím, že hrají o tom, jak hrají, tedy přesněji jak inscenovali Lucernu, čímž mají v kapse klíč a rád a žánr parodické grotesky.

A jak si pro to připravili půdu už v scénografii, která jim klade do cesty „překážky“ ke hře vedoucí! Půdorys k přesně rytmizované grotesce jim určuje hudba - a oni jsou hudebně výtorní.

Herecky jakbysmet - hlavně v tom, jak spolupracují jim může leckeť profesionální divadlo závidět!

A těch „fórů“!

No prostě báječné! (a zabodl oči do Hyda, který právě vešel).

Hyde se uštěpačně podíval na dr. Jekylla jako by tušil, co bylo vyřčeno a utrousil:

„Je to hezoučké, ale mám své pochybnosti. Pro mě to prostě funguje jenom tam, kde vyjadřují nějaký názor - a to je jen v místech parodujících divadlo na divadlo. A těch není zas až tak moc a jak inscenace běží, čím dál mň. Tam, kde parodující „komentář“ mizí, a zůstává jen „holá“ Lucerna, ukáže se, že nemají o čem hrát a taky už přesně nevědí jak. Žánr se mění z parodické grotesky na fraškovitou humorně mrckující komedii, jejíž humor nemá žádný „směr“ (ve scénách vodníků i mnohde jinde). Přestávám rozumět, o čem to je a čemu se mám smát.“

Dr. Jekyll se zhluboka nadechl - ale pak jen mávl rukou a odešel.

PRÍBEH KOŇA

Krásná literatura. Mládež - herci překypují plnokrevnou touhou, mají koňskou sílu. Chcě se jim běhat, volat, vykřičet touhu po volnosti: „Nenasazujte ohlávku hned každému, kdo vypadá trochu jinak! Nemučte nás ve stádu! Potřebujeme někoho, kdo nám porozumí! Jsme pestrobarevní a je v nás víc, než si myslíte !!!“ A Cholstoměr je chvíli šťasten. Kníže mu rozumí. Hřebelcuje ho. Cholstoměr má pěknou stáj a sedlo jak má být. Kníže ví, co má, a váží si toho. Jenže... Jenže vítězí přece ten, kdo je v sedle. A to kníže není...

Tady se Příběh koňa láme. Kníže se hroutí a Cholstoměr trpí více. Více než dřív. Není sil znovu křičet a prát se? Nerozumím proč. Jsme přece pestrobarevní, máme přece na to! Nebo se mýlím a v Příběhu koňa jde o něco jiného? A unese to tato literatura? -Pavel Němeček-

Pokolikáte už čekám před slovenským představením do poslední chvíle na to, až se sejdou všichni diváci, aby mohli být naráz vpuštěni dovnitř jako jeden mnohohlavý dav, jako masa, jako materiál, kterému bude režisér - režisérka prostřednictvím mladých, více či méně zmatených, či zneužitých herců formovat, hníst, masírovat, drásat, drtit, sužovat a zatěžovat duši, mozek, city. Pokolikáte už vidím tisíce svíček, dřevěné kříže, hromady igelitu, trosky lidí bezhlavě se pohybujících prostorem, pokolikáte už vidím černé uniformy, pokolikáte už slyším hudbu vypalující neurony v mozku.

Tvrdím, že mnohým je jedno, co hrají, tvrdím, že mají pouze formu projevu a nutkovou potřebu obžalovávat. Ale koho, z čeho a proč!

Za sebe mohu prohlásit, že nutkovou potřebu obžalovávat

TD Ořechov u Brna „Lucerna“

mám i já. Koho? Tvůrce! Z čeho? Z okrádání sebe i diváků o životní energii, ze záměrné devastace svých citů, z ubližování nevinným, z přeručování skutečností, z alibismu a slepoty. A proč? Protože jsou mladí a mají šanci se z toho dostat.

Jiří Pejcha

Svobodné bytosti běhají volně prostorem. To ale nejde dlouho. Pak si SAMI nasazují ohlávku. Zesmutní a jejich pohyby zkrotnou. A začíná příběh. Mezi všemi, kteří mají ohlávku společenských zvyků a závazku, vznikají vztahy. Jsou určovány rozumem nebo pudem. Inscenátoři se rozhodli podpořit instinktivní jednání a na jevišti vytvořili sled emocionálně silně gradovaných okamžiků lidského života. To, co k nim vede je silně potlačeno a tak dochází k nejasnostem ve vývoji vztahů mezi postavami. V textu obsažené cholestoměřovo vyrovnávání se s neuskutečněními sny a přáními, a hledání radosti i v tom mále, co okleštěný život poskytuje, na jevišti chybí. Snad je to i tím, že lidé ve věku herců z „Příbehu koňa“ většinou očekávají poznání od maximálních zážitků (ať negativních nebo pozitivních), a malým radostem nedůvěřují. Cholestoměr se na jevišti stává jakýmsi neskutečným romantickým hrdinou, který TRPCE přijímá život.

Připadá mi nesmírně pozitivní, že herci v tomto věku inscenovali hru, která pátá po smyslu života a že se s ní vyrovnali adekvátně svému věku.

Zora Vondráčková

Budu-li někoho o něčem příliš horlivě a se svatým zápallem přesvědčovat, může se mi přihodit, že překročím nic netušící onu nezbadatelnou hranici míry „unesitelnosti“. Najednou to totiž může být pro toho druhého tak příliš „horuči“, že ho to úplně popálí a zažene zpět do sebe, donutí stáhnout se. Ne proto, že by se sdělením či myšlenkou nesouhlasil, nerezonoval, ale prostě proto, že by jeho otevřená vstřícná „dušička“ žhavý proud energie neunesla. Mám strach, že tenhle vnitřní obranný mechanismus v průběhu představení u mě několikrát „zapnul“. (Nemám na mysli pouze intenzitu hlasovou či zvukovou nebo hereckou, ale spíše celkově emoční.) Chrlí se to na mě, vůbec nemám prostor a sílu vstoupit a setkat se.

Lenka Preňková

Doktor Jekyll a pan Hyde jsou nadále v rozepři. Jen fakt, že používají služeb společného tlumočníka je svedl do redakce pospolu. Pan Hyde nejdříve dlouho funěl a pak vyrazil na ztec: „Já neříkám, že je to špatné. Ale připadá mi to celé nějak přepjaté, takové hysterizující dramatické, až se mi ta neustálá vzrušenost stane normálem a já nevzrušeně sleduju, jak se kleští a týrá a zrazuje a umírá. A pak vidím, že mnozí herci (tak např. Grófká) jen naprázdno křičí, aniž cítím, že to jde z divadelně pravdivé motivace postavy. Hudebně si to co do kompozice inscenace troufá na víc, než na co to má. Na to, aby z toho byla rocková opera je tu hudba málonosnou a hlavně málo hybnou složkou. Má píší charakter hudebních čísel, která někdy spíš zdržují. A úplně nakonec - mějte si mě za prostáčka - ale když někdo napíše alegorii o bídě lidského života zobrazené na životě koně, a ten kůň je pak na jevišti hrán jen a jen jako člověk, tak se ptám, co se stane s alegorií. To jen kostýmní znak ohlávky nevyřeší.“

Doktor Jekyll, nepřítomným pohledem zabodnutým v dál, pronáší bez přesného adresáta: „Tomu vy nerozumíte, protože to necítíte“, jak praví pan mlynář. „Ne, že bych chtěl polemizovat s tím, co si snad někdo myslí, ale mně je naopak sympatické nasazení, s kterým hrají. Připadá-li někomu přepjaté, nemohu nepodotknout, že napětí vychází ze závažnosti zpracovávané látky a tématu. A nikdo snadne popře, že oslovení diváka a sdělení tématu jinakosti a jejich trpkých důsledků, jakož i apel na lidskost - u mnohých ovšem zbytečný - tu evidentně je.“

Mně se herecké výkony zdají slušné - přinejmenším u těch, kteří expresí dokážou naplnit obsahem, který jí dává důvod a tím oprávnění. Např. u Cholestoměra.

A sympatická je mi i hudebnost souboru; a vlastně i celková muzičnost a metaforický způsob myšlení.

OBJEVOVÁNÍ AMERIKY

věnováno režisérce Evě Stankovské - přesně 500 let poté, co Kryštof Kolumbus zahájil svou cestu do Indie...

Dobré divadlo zamete automaticky hranice mezi „profesionálním“ a „amatérským“. Tyto hranice opravdu neexistují, ...ale jako by se to nechťelo za nic na světě slyšet. To lidé raději udělají z podobných odhalovacích vět tzv. řečnické obraty - čímž naléhavost původního obsahu neutralizují. Pěkné, že?

Dalo by se připustit, že snad existuje divadlo Ochotnické (jako jistá kategorie) - a to prosím v nejlepší smyslu slova. I tak nakonec zůstává pouze hodnota a blbost. Divadlo objevené a ztracené. Dobré divadlo se snad ani nezkouší, respektive se o tom nemluví. Co by se taky zkoušelo? Beztak s koncem století poletuje vzduchem daleko naléhavější otázka, jestli náhodou všechno, co se má stát, jednoduše neVZNIKNE - ať už na tom kutají lidé samotní (díky božstvům nahoře), nebo pouze Bohové (přes lidi na zemi). A jestli kutají formou zkoušek, nebo tak, že „tomu“ prostě dají volný průchod - to už je zcela jejich, privátní věc.

A což teprve psaní o takovém divadle! To věčné parazitování na něčí práci a dovednosti. To je pochoutka.

Představme si, že kolem nás není vzduch, ale rosolovitá hmota. Budeme-li se chtít pohnout - musíme ten rosol nutně porušit. Nastane takové neurčité čvachtání. (Někde v Andách prý žijí lidé ve skalách. Mají-li potřebu zvětšit svůj příbytek o další místnost, jednoduše si ji vydlabou v pískovci. Jejich „byty“ se červotočivě rozrůstají uvnitř skal. Čím víc dlabou, tím větší prostor získají.) S rosolem je to podobné. Když ho kolem sebe rozdlabeme dostatek, ocitneme se na okamžik v jakémsi vzduchoprázdnu (vlastně rosoloprázdnu). Buď si vzniklou situaci oblíbíme, zapneme si k tomu televizi a máme se do smrti fajn, NEBO: začnem hroudy rosolu kolem sebe pomalinku dotýkat prsty, pak do nich ťukneme, pak strčíme ruku přímo dovnitř a nakonec si do nich leheme. Jsou-li kolem přítomní ostatní lidé (a v podobné situaci), dřív nebo později může dojít ke „KOULOVÁNÍ“ rosolem: Jednotlivci ze svých hromádek vytvoří koule, a ty potom házejí po ostatních. Tak nějak by se snad mohlo připodobnit „předávání energie“. Dramatická situace - ve které je nezbytné, aby hromádky byly zformovány přepečlivě, je zcela závislá na takovém (a přesně mřířeném) koulování energiemi. Platí zde pravidlo, že MÍŇ JE VÍC - tedy je zapotřebí opatrně zvažovat, jestli na táhletého člověka hodíme větší kouli, nebo menší. Ale všimněme si - většinou si o „správný druh koule“ koleduje ten dotyčný sám. Má-li hodně zvláštní výraz v obličeji - nemusíme ani mnoho přemýšlet, abychom vybrali tu správnou kouli. Ne my - ale naše okolí rozhoduje o našem jednání.

Po takové koulovačce, po takové bouři, a po takovém binci všude kolem - bývají plachty lodí úplně roztrhané.

Zákonitost, že mň je víc je také pěkná zrada. I z ní se stala munice kritiků a štouralů, kteří vždy nejlépe vědí jak co má vypadat, aniž by si jaktěživi něco z toho vyzkoušeli na vlastní kůži. Ti, co to zkusili, naopak, mohou mít strach - a právem - že na ně budou ti druzí ječet, ať si raději zametou před vlastním prahem. Atd. Nicméně přízně se si, že někdy i VÍC MŮŽE BÝT VÍC. Proč nezvyšit hlas, když je to opravdu zapotřebí, a proč ten vysoký tón nepodržet chvilku déle „než je normální“? To v životě, když už konečně zvýšíme hlas - brzy nám dojde dech, a tak TO nemívá ten správný říz. Od toho je tzv. divadlo. Dalo by se namítnout že divadlo nedivadlo - dech nám dojde stejně. Ano, to je pravda, jsme přeci pouze lidé - umíme se vykřiknout při fotbalu, nebo při revolucích - ale je to křikot limitovaný. Kdo by chtěl vydržet déle - pro toho jsou zvláštní, speciální školy, dokonce vysoké, které by se dechem měly zabývat (milý pane profesore). Jenže: místo co by se, mrchy, zabývaly hlavně dechem a spíš dechem než čimkoliv jiným - ony, klidácko neustále ordinují, jak je co správné, jak se co sluší, jak má co vypadat - jak mň je víc. Celá taková „výuka“ pak směřuje k něčemu dočista jinému: zblbne své posluchače do takové míry, že ani neumějí (a nechtějí) pořádně a přes čáru zvýšit hlas. Možná také proto, aby nebyli smíšni. Být smíšný - to lidem, kteří se berou vážně věru není příjemné. Ti druzí, co se smějous - to taky nemají lehké. Do určité míry je SMÍCH obyčejná bžunda - ale co je potom? Jistým bodem počínaje, stává se smích výrazem hysterie a hnedka potom STRACHU. Za takovou hranici je už jenom PLAČ. A teď ta zrada všech zrad: v určité, časově neonezeném, okamžiku je smích od pláče k nerozeznání. Prohlédneme si pozorně obličej na fotografii - nevíme nic. Nevíme, jestli ten dotyčný tolik trpí, nebo se tak baví. Pekelné mámení! Celé tělo se takovému okamžiku dovede přizpůsobit - předkloní se a nahrbí. A co teprve ruce. Jsou lidé, kteří mají schopnost tohoto okamžiku napsanou ve tváři. Neuohodneme vůbec, co se děje. Jenom tak koukáme. Je to žena, nebo muž - nebo člověk? Leze nám na nervy, nebo nás přitahuje - nebo si pouze dobře uvědomujeme jeho spolupřítomnost?...

Divadlo z Liptovského Mikuláše zahrálo velmi temperamentně, a na scéně po nich zůstal binec jako důkaz velké přehánky a koulování. Slovenští divadelníci nepřivezli žádný pseudorituální kvér a přesto (asi díky opravdovosti) se brzy propadli mezi Egypťany, nebo Řeky nebo koně v Rusku... nebo co kdo chtěl. Milostná scéna Cholestomera a Viazopurichy byla vynikající. Kdo si zapamatuje výkony Viliama Dočolomanského, Soni Karmanové, Miriam Bajlové (...a dalších), brzy zjistí, že se mu budou hodit, až si bude chtít vzpomnout na dobré divadlo.

Petr Lébl

ÚTRŽKY Z DISKUSE KMD

Lucerna

- představení víc fungovalo, když si hráli, že hrají divadlo, než když hráli příběh Jirásky
- příběh byl respektován a hrán v takové formě, aby představení oslovilo dnešního diváka
- humornou formou dokázalo, že lze takto autora zahrát
- dobré herecké výkony
- představení bylo jasné a přehledné
- pěkná scénografie, fungující přestavby
- herci byli přítomní na jevišti
- mlynář nám připadal jakoby z jiného žánru
- postavy vodníků se nevyvíjely
- líbili se postavy Kláška a kněžny
- neshodli jsme se na tom, zda vztah kněžna - mlynář měl fungovat v této podobě
- zpívání scénických poznámek není až tak obvyklé, bylo to vtipné
- závěrečná scéna s lípou - byl to fór nebo ne?

Příběh koňa

- zaujalo nás téma
- výborný herecký výkon „strakáče“ a přesvědčivé výkony ostatních

- kvalitní hudební průprava
- líbili se kostýmy
- námět a způsob zpracování zanechali na mnohých hluboký dojem
- představení bylo o nás všech (možná, že by nebylo marné zkontrolovat si podkovy, co říkáte?)
- někdy nebylo jasné použití výrazových prostředků
- nevěřili jsme hercům, zdálo se nám, že jsou do role manipulování
- představení nám připadalo místy ukřičené
- představení bylo působivé, emotivní
- mě se to nelíbilo ani trošku, nijak to na mě nezapůsobilo
- je potřeba si to nechat projít hlavou
- krásné myšlenky, jak by se k sobě měli chovat všichni živí
- nikdo nemůže za to, že se narodil jako kůň nebo člověk
- někdo strašně nahlas mluvil, tvářil se, ale nic se nedělo
- zdálo se mi, že hrajou pro sebe, ne pro diváky
- zdálo se mi, že jsem násilně zatahována do děje
- oproti jiným, nám známým slovenským divadelním souborům, se tento zpracováním hry příliš nelíší

DIVADELNÍ PŘEHLÍDKY A FESTIVALY

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

Divadelní Třebíč je svého druhu protipólem Šrámkova Písku, neb jest národní přehlídkou amatérského tradičního divadla. Vzdor oné tradici však to byla přehlídka prvá. Léta totiž sloužila tomuhle druhu divadla - aniž to bylo vyčleněno - Jiráskův Hronov. S rostoucí diferenciací, emancipací, kvalitou i společenským ohlasem dalších oborů - netradičního divadla, loutkového, dětského... divadla - se JH logikou vývoje stal souhrnem toho nejlepšího z amatérského divadla vůbec, bez ohledu na obory. A tím se stalo, že tradiční divadlo svou vlastní přehlídku nemělo. Byl tedy vypsan konkurs na místo konání a Třebíč jej vyhrála; dokázala zajistit podmínky na dnešní poměry vskutku překvapivé. Ředitelem přehlídky se stal divadelník vpravdě tradiční - Jaroslav Dejl.

Divadelní Třebíč - národní přehlídka tradičního amatérského divadla je „soutěžní přehlídka činoherních amatérských divadelních souborů dospělých, které ve své inscenační praxi uplatňují principy hereckého divadla dramatické postavy, jejichž inscenace vycházejí převážnou měrou z textu dramatického autora a jejichž adresátem je dospělé publikum“ - jak praví propozice přehlídky.

Koná se v prodlouženém víkendu začátkem května. Program stanoví programová rada na základě návrhů z krajo- vých přehlídek, návrhů ředitelů krajo- vých přehlídek, zájmových divadelních organizací a programové rady. Uzávěrka těchto přihlášek je 31. března.

Praktické semináře se při přehlídce nekonají, konají se však rozborové semináře vedené porotou.

Každý den vychází Zpravodaj (4 + 1 číslo), byla vydána programová brožura.

Návštěvníci se mohou hlásit na adresu: MěKS Třebíč, Karlovo nám. 47 či 53, tel. 0618-21 576 nebo 5629 a to do 30. dubna.

Ubytování v hotelu 80,- Kčs za noc, v internátech 40,- Kčs za noc, turistické ubytování v zapůjčených spacácích a lehátkách za 10,- Kčs za noc. Vstupenky 5,- Kčs. Přihlášeni divadelníci mají 50% slevu.

Jak vypadala 1. Divadelní Třebíč? Šlo se tu 7.-10. května krom jednoho hosta devět souborů s inscenacemi tradičního divadla - tedy divadla vesměs založeného na předem daném dramatickém textu (hře) a ctícího jej a směřujícího k vytvoření víceméně ikonického obrazu života v jeho souvislých projevech prostřednictvím herce víceméně se „ztotožňujícího“ s postavou. Nepokouším se znovu a znovu o definici tohoto oboru zbůhdarma, aniž chci za každou cenu slovíčkařit a kategorizovat. K něčemu však snad ona slova o tradičním divadle v záhlaví názvu přehlídky přeci jen jsou - jinak by bylo bývalo zbytečné ji zřizovat. Autorské zpracování Steinbeckových novel v Břej den, pane doktor či výrazné autorské vstupy do Lucerny, Nestroye a Tyla aktuálnost oné otázky připomínají.

Objevily se spíš zábavné a lehčí žánry. Častěji než dříve se čerpá z repertoáru minulých let; není na tom samozřejmě nic špatného, ale fakt, že např. Generálka je obnovenou premiérou inscenace z roku 1987 a Břej den pochází dokonce z roku 1986 cosi signalizuje. Nepochybne v souvislosti se společenskou situací je i trend k spíše menším skupinám (16, 9, 7, 5, 7, 12, 13, 10, 20).

1. Divadelní Třebíč se zjevně povedla: bylo milo, přátelsky a neformálně. Štědrá porota rozsela osmnáct (!) cen - tedy v průměru dvě na inscenaci („většina představení byla na slušné úrovni, na druhé straně jsme nezaznamenali žádný světový výboj“ - pravil pan ředitel přehlídky) a šest (tedy 2/3) inscenací nominovala či doporučila na Jiráskův Hronov.

Program:

TYLOVO DIVADLO Ořechov u Brna: Alois Jirásek, Vlastimil Peška - **Lucerna** (nominováno na 62. JH)

JEN TAK Karlovy Vary: Johan Nepomuk Nestroy, Josef Kajetán Tyl - **Amorem střelení, aneb Všechno vyjde najevo** (doporučeno na 62. JH)

DIVADLO V KLUBU Metra Blansko: Jirí Suchý, Ferdinand Havlík - **Sladký život blázna Vincka** (doporučeno na 62. JH, ale nezařazeno)

DIVADLO PRO 111 České Budějovice: Francois Billeldoux - **Ještě skleničku** (nominováno na 62. JH)

HAVLÍČEK Neratovice: Jirí Hubač - **Generálka**

POST SCRIPTUM Praha: M. Wolf - **Břej den, pane doktor** (doporučeno na 62. JH, leč nezařazeno)

DS JIRÁSEK Úpice: Jan Kopecký - **Komedie o hvězdě** (doporučeno na 62. JH, nakonec však zařazeno mimo program)

DS K.ČAPEK Děčín: Přemysl Bečka - **Vikýř**

DOSTAVNÍK Přerov: John Gay, Václav Havel - **Žebrácká opera**.

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM

V podstatě tentýž obor tradičního divadla (tentýž ne statutární definicí, ale realitou) bývá i náplní Krakonošova Divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou. Vyhlášovatelem je SČDO, pořadatelem Divadelní spolek Krakonoš, odborným gestorem ARTAMA.

Koná se každoročně v druhém říjnovém týdnu.

Výběr provádí programová rada z návrhů krajo- vých přehlídek, organizací divadelních amatérů a ARTAMA. Uzávěrka: 16. června.

Při přehlídce se koná týdenní kurs praktické režie: za účastnický poplatek 0,- Kčs na adresu ARTAMA, Sněmovní 7, 118 22 Praha 1, poskytují pořadatelé zdarma vstupenky a kurs. Uzávěrka přihlášek je 10. září. (Lze se tedy přihlásit ještě letos).

Zpravodaj vychází denně.

Ubytování: 35-40,- Kčs. Vstupenky 17,- nebo 20,- Kčs, odpolední 10,- Kčs. Obojí lze objednat na adrese Informační středisko, KDP, 512 11 Vysoké nad Jizerou nejpozději do konce září.

Program 23. KDP 1992:

so. 10.10. DS Bystrč u Benešova: J. Patrick - **Rajčatům se letos nedaří**

ne. 11.10. TYLOVO DIVADLO Ořechov u Brna: A. Jirásek, V. Peška - **Lucerna**

po. 12.10. ŽLUTIČAN Žlutice: V. Čort - **O líných strašidlech**

út. 13.10. DUHA Polná: L. Stroupežnický - **Naši furianti**

st. 14.10. DS J. K. TYL Josefův Důl: H. Lisická, J.M. Bourek - **Ženich pro čertici**

čt. 15.10. RÁDOBYDIVADLO Klapý: V. Valeš na motivy Čechovových Tří sester - **Tři nány, co si neuměly koupit lístek do Moskvy**

pá. 16.10. DS Horšovský Týn: A. Salacrou: **Přilíš počestná žena**

so. 17.10. DIVADLO V KLUBU Metra Blansko: J. Suchý, F. Havlík - **Sladký život blázna Vincka**.

Luděk Richter

strípky

Vzkaz

Divadelní spolek Karel Čapek, Děčín oznamuje všem, kterým dosud schází nenahraditelná společnost děčínských ochotnických „juniorů“ - Evy Dědičové a Josefa Doležala, že do Hronova přibudou ve středu 5. 8. K tomuto datu se obnovuje karbanické doupě J. Doležala a debatní kroužek E. Dědičové, obojí ve Stovce.

OŠ 62. JH přislíbil, že hrajícím souborům daného dne bude nabídnuta možnost posedět spolu a popovídat si (vždy po posledním večerním představení) v malém sále SLAVIE. Máte-li chuť a potřebu přijít a pobýt, jste zváni. La

Také vás příjemně překvapil „bacil“ valašské kultury včera na náměstí tančící, hrající a zpívající do pozdních hodin? Nedalo mi, abych se nešla dcereček v modrotiskových sukňích vyptat, jakže se ocitly v těchto krajích. Folklórní soubor KYČERA totiž vznikl v Novém Městě n. M., kde jsou velká kasárna a spousta ogarů z Valach zde vojančilo. A tož se semínko uchytlo a milé písničky znějí dodnes. La

Mistr Karel Václav Kubík Hronovský (hronovské veřejnosti znám díky své „rebelantské povaze a odporu k „srpáčům““), bude dnes v 19.00 v Horrozu rozdávat své autogramy. Kniha poezie „V každém z nás“ k dostání tamtéž.

Ozývají se stesky z internátu. Kdeže loňské přátelské večery a noci jsou. Prý až 90% ubytovaných zvolilo letos internát z titulu toho, že loni tam fungoval velmi laskavý Klub. Bramboračky klidně ve čtyři ráno, obětavost a ochota děvat z receptce. Ceny lidové, nebyl to tržní obchod, ale potřeba vytvořit příjemné „doma“. Společnost sobě blízká, až natěšená, ale o to větší člověčí vstřícnost a otevřenost. Letos však vedení internátu naplánovalo kuchařkám zisk a snaží se vytvořit něco více „reprezentativního“. Loni to nebylo oficiálně nic, avšak lidsky mnoho (byť namáčkuto dole ve vestibulu). Existuje nějaká tržní cena lidských setkání? Přehlídka bez toho, abychom se poznali, moc smyslu nemá. La

Vydává organizační štáb

62. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Luděk Richter

Redaktoři:

Lenka Preňková

Zora Vondráčková

Petr Lébl

Pavel Němeček

Technický redaktor: Marek Zhibo

Tisk: Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kčs

HOTEL RADNICE
☆☆☆ HRONOV ☆☆☆

UBYTOVÁNÍ PO CELÝ ROK